

Františce S-ovým, nýbrž, že ho bude použito exekučním soudem především k uspokojení vymáhajících věřitelů, jimž zabavená pohledávka byla přikázána k vybrání, jest samozřejmým. Bylo tudíž návrh povinné strany na zrušení soudního prodeje zamítnouti jednak pro nedostatek oprávnění, jednak pro nedostatek věcných důvodů, pokud se týče navrhopitelku s námitkou, že nárok, pro který exekuce byla povolena, částečně zanikl zaplacením podle § 40 druhý odstavec ex. ř., odkázati na pořad práva.

Čís. 8986.

Ve sporu proti obročí o zaplacení peněžité pohledávky jest k zastupování obročí povolána finanční prokuratura.

(Rozh. ze dne 23. května 1929, R II 191/29.)

Žalobu proti olomouckému arcibiskupství o zaplacení peněžité pohledávky procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením jako zmatečný. Důvody: V tomto sporu domáhá se žalující strana zaplacení peněžité pohledávky na žalovaném knížearcibiskupství olomouckém; nejde zde tedy o zastupování nebo dobývání běžných majetkových užitků, nýbrž jde o neporušenost kmenového jmění duchovního obročí, tedy takového majetkového souboru, který jest podle § 2 čís. 9 nařízení veškerého ministerstva ze dne 9. března 1898, čís. 41 ř. zák. a § 1 nařízení vlády Československé ze dne 4. června 1919, čís. 313 sb. z. a n. na rovni státnímu jmění a k jehož zastupování jest v právních rozepřích povolána výhradně finanční prokuratura. V dosavadním řízení nebyla však žalovaná strana zastoupena finanční prokuratou, nýbrž beneficiátem, olomouckým metropolitou; doručení žaloby stalo se k návrhu žalující strany, která podle § 75 c. ř. s. musí v podání uvést i zástupce za strany jednající, do jeho rukou a bylo s ním i celé dosavadní řízení provedeno. Nebyla tudíž žalovaná strana v tomto sporu po zákonu zastoupena; k tomuto nedostatku měl přihlížeti soud první stolice z úřadu (§ 6 c. ř. s.) a zaříditi po rozumu §§ 320 (2) a 431 c. ř. s. čeho třeba k odstranění závady. To však soud první stolice neučinil, ačkoliv žalovaná strana sama vznesla hned při prvním ústním jednání dne 20. dubna 1928 námitku nedostatku právního zastoupení a dokonce i zemská politická správa v Brně přípisem ze dne 25. září 1928 upozornila soud první stolice, »že řízení před soudem bez finanční prokuratury jest zmatečné«. Důsledkem toho jest nejen napadený rozsudek, nýbrž i celé jemu předcházející řízení zmatečným a, protože k nedostatku zákonného zastoupení jest přihlížeti podle § 7 c. ř. s. z úřadu v každém období sporu, i v řízení u vyšší stolice, bylo rozsudek i celé řízení jako zmatečné zrušiti. Bude věcí soudu první stolice, by k odstranění nedostatku zákonného zastoupení žalované strany, který lze napravit, potřebné zařídil a teprve pak, až se tak stane, projednal věc se žalovanou stranou.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žalobce žaluje arcibiskupství (ovšem zastoupené arcibiskupem), tedy, poněvadž nejde o stránku duchovní (in spiritualibus), nýbrž o stránku hmotnou (majetkovou), beneficium, obročí arcibiskupské, nikoli beneficiáta. Žaluje-li však beneficium, patrně, že jde o neporušenost kmenového jmění žalované instituce duchovní, neboť zažalovaná pohledávka, kdyby byla přisouzena, nemohla by se uhraditi z užitků benefícia, protože tyto náležejí beneficiátovi, jenž není žalován, nýbrž muselo by se nutně sáhnouti na kmenové jmění obročí. Ale to právě jest případ § 2 č. 9 služ. instr. pro fin. prok., podle něhož finanční prokuratura zastupuje církevní jmění a jmění duchovních beneficií, pokud jde (o původní nadání jich nebo) o neporušenost kmenového jmění, nikoli však pokud při trvajících již církvích neb duchovních beneficiích zastupovati (nebo vymáhati) jest běžné užitky majetkové. Otázku, zda beneficium jest pasivně ke sporu oprávněno či beneficiát, tu rozhodovati nepřisluší, neboť je to otázkou věci samé, zde jde zatím jen o to, kdo jest povolán instituci skutečně žalovanou zastupovati, zda finanční prokuratura či arcibiskup. Když však povolána jest k tomu prokuratura, bylo tak rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 8987.

Ručení dráhy.

Meškal-li cestující neoprávněně na plošině vozu, nemůže se domáhati na dráze náhrady škody z úrazu, jež při tom utrpěl.

(Rozh. ze dne 23. května 1929, Rv II 700/28.)

Žalobce spadl za jízdy vlaku s plošiny na trať a poranil se. Žalobní nárok na náhradu škody proti dráze neuznal p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Žalobní nárok jest vyloučen již skutkovým zjištěním, že žalobce stál na plošině za jízdy bez potřeby, v čemž s právního hlediska právem spatřovati jest výlučné zavinění žalobcovo. Nejde na tom, čím žalobce způsobil, nebo — jak praví — zavinil, že se zábradlí otevřelo; jeho zavinění jest v tom, že bez potřeby za jízdy meškal na plošině, bez čehož by k úrazu nebylo došlo. Zaviněním jeho bylo by to i v tom případě, kdyby vlak byl skutečně býval přeplněn, protože v tom případě buď neměl vůbec vlaku použití anebo měl se obrátiti na průvodčího a požádati ho o místo; neučiniv tak a zaujav o své újmě místo na plošině, ačkoli je to zakázáno, učinil tak na své nebezpečí. Že je pobyt na plošině jedoucího vlaku nebezpečný, může nahlédnouti každá dospělá osoba, to tím spíše, že je to také, jak je všeobecně známo, zakázáno. Žalobce jako dospělá osoba nepotřeboval býti proto na nebezpečnost pobytu na plošině zvláště ještě upozorňován a nemůže od dráhy žádati, by jeho bezpečnosti věnovala více pozornosti, než on sám, a